

L'empremta, el buit que deixa tanta violència inútil

L'escultor Narcís Costa hi reflexiona amb la seva darrera sèrie exposada a Ca l'Anita de Roses

Francesc Giner, Cristina Masanés i l'artista Narcís Costa

Narcís Costa se sent pertorbat davant de tota la violència que ens envolta, una violència sense sentit i en tots els àmbits. Això ha esdevingut el fil de la seva nova obra presentada dissabte passat a Ca l'Anita de Roses. Manllevant l'expressió francesa Ras-le-bol, l'artista ha sobrepassat el punt de saturació d'imatges violentes, tot expressant el seu sentiment a través d'unes obres de petit format, senzilles però de gran contundència visual que exhibeix aquests dies, i fins al 7 de maig, a la sala d'exposicions de Ca l'Anita de Roses. "No intento fer un pamflet pacifista", reconeix

l'artista rosinc, que espera, però, que els visitants es qüestionin sobre les conseqüències que genera tanta violència.

Cap de les obres de la mostra porta títol, quelcom impensable temps enrere. L'artista hi dedicava molt de temps a aquesta qüestió i, a parer seu, l'espectador potser es fixava més en la frase que imaginava i no tant en l'obra. Malgrat tot, Costa no ha pogut estar-se'n de manifestar-se i, lligant-ho amb el títol de l'exposició, ha dotat cada peça d'un tant per cent, xifra que emfatitza el seu grau d'enuig davant l'acció violenta que simbolitza cada escultura: des del forat d'un tret, la ferida oberta per una destrall, el rastre d'un cop de puny o d'una explosió fins a una V feta amb restes d'una antiga escultura seva dels anys 80 desapareguda a Roses a mans de l'Ajuntament, fa temps. "Parla del buit que deixa tot acte de força", explica l'escriptora Cristina Masanés, en el text que acompanya la mostra. "Força inútil", afegeix l'artista, "una petjada ja siguin morts, gent que els recorda...". Aquesta certa frustració que evoca l'artista en aquesta sèrie, ja es podia copsar en altres que la precediren. Aleshores parlava de la inutilitat de les coses i de la solitud de l'artista. "Tot el que sento ho expresso i una sèrie em porta a una altra", comenta.

Per a aquest Ras-le-bol, Costa ha treballat novament el ferro, la fusta, la terracota i el ferro Còrtex. Són aquests materials, molts cops, rebutjats pels altres, trobats quasi per casualitat i que, a les seves mans, tenen una segona oportunitat. Les escultures de fusta estan, per a sorpresa de l'espectador, buides, creades a partir de desenes de fragments encolats, obligats a conviure i a construir quelcom nou. Algunes parts polides, altres presentades en el seu estat més natural.

Reflexionant l'espai expositiu

En el procés final, Costa també li dona molta importància a la distribució de l'espai expositiu. El pensa i el repensa fins que li troba el fil que equilibra el conjunt i aquest esdevé el desllorigador. En aquesta nova

exposició, el procés tampoc ha estat diferent. "Crec molt en l'atzar, no el forço, però hi confio", reconeix l'artista.

Font del document:

http://www.emporda.info/cultura/2017/04/14/l'empremta-buit-que-deixa-tanta/351966.html?utm_source=rss